

Időtlen életbölcsesek

A 98 éves Erzsébet
nővel beszélgettünk

"Nem engem kell dicsőíteni,
csak olyat árjon, ami a Jézus Atyját magasztalja."

Édesanyjaink Jánosné, sokan Erzsébetné, Földesné
legidősebb lakója: 98 éves; kőzetanyai nagymama, nagy unokája, tizenegy
dunokája és egy félkunokája van. Nemrég olvashattuk máj egy vele készített
interjú lapunkban. Ez alkalommal egy másik munkatársunk is felkereste őt, és
reméljük, a nőnek szintén úgy való majd, hogy nem hiába...

Ezen az esküvői kőpen a főtölt
ezek a kismacska négyes - bűn a főnyelvép bal alsó sarkába Erzsébetné -, a
szememre hőtűt, miközben jétszottak, ugyanis a műteremben sok volt az egér.
Azon a máj kőpen unokáimmal és dődunokáimmal vagyok a kilencvennyolcadik
születésnapomon, mindkettőt Irénnek hívjuk. A harmadikon pedig a párommal félét,
aki akkor még csak kilencven éves.

Soha nem veszedtetünk. Persze
volt olyan, amikor az uram azt mondta: Ágy, én meg azt mondtam: Ágy, de soha
nem hőtük-vontuk, hogy kinek legyen igazsága. A kőzetanyánk nevelésében is jé
megegyeztünk, nem volt baj. Az egyik azt sem bírta, hogy rőkiéltünk, nemhogy
megverjük. A máj meg makacs volt. Évés kőzetben egyszer azt mondta "sok",
májkor meg "kevés", azután meg "hideg", majd "meleg". Azt mondtam apának "Majd
elmőlik!" és egy kis pálcát vőgtam. Egy hőnapig kellett használnom - előg volt!
Nem tetszett neki a pálcá!

Volt, hogy tőmtük a libát
szőzővel, de se libát, se csirkét nem vőgtünk. Nyőron meg a győmőlcseket nagyon
szerettük, a főrő is. A párom a juhőst kedvelte, de csak akkor ette, amikor
bejőtt a hideg: ősszel, mert máj nem volt őgy. Ha eljőtt a jő idő, jőttek a
legyek is, akkor semmi hőt nem evett.

Enni most is azt jő, amit őgen
jő volt. Amikor jőllaktunk, kőzet anyai darőlt diőttünk desszertkőnt. Most, ha
nem kell, főretolom. Nagyon szeretem a savanyő kőposztő, krumplit.
Legkedvesebb őtelem a salőta, amikor megterem, minden nap eszem nyersen vagy
leveskőnt egy kis tejfőllel. Nem kell hozző; hős, előg egy darabka kenyőr. őgen
meg befőtteket tettem el, a párom megitta a levő, én pedig megettem a
győmőlcseket.

Rendszertelenül semmit nem

ettől, hanem csak reggel, délután, este, nem pedig éjszaka-vissza. A fejfejjel a gyomorból ered, és nekem ilyen fejfejjel som nem volt soha. Sokan mondják: "Jaj, de fáj a fejem! Jaj a gyomrom!" Ha a gyomor valamit nem szeret, vagy én szeretek nagyon valamit, és abból sokat eszek, akkor van a baj. Meg hogy mi a magas vérnyomás? Nem a gáta tudom! A korral jár. Nagyon szét soha nem ettem, ma sem eszem meg, szétlenül hozzák az ételt, magam szét. A párom sem szerettem soha a szét - kilencvenötöt.

Soha nem tudtam haragudni, pedig egyszer megvert a szomszédasszonyom, máskor meg rettentő csínyeket káromkodott. Csak annyit mondtam: Ilonka, maga ilyen csínyes tud káromkodni?! Ő megfordult, bement, majd egy évig azt figyelte, valahol mondom-e, hogy ezt és ezt mondta. Nagyon vigyáztam, senkire semmi rosszat ne beszéljek. Ha káromoztak is, semmit nem szóltam.

Hogy mi a hosszú élet titka? Csak az tudja, aki adja. Nem káromoztam; sokat nem trótdtem vele. Azt mondtam: Uram, legyen meg a te akaratod, te tudod, az biztos jár lesz nekem is! Ő tudja, hogyan élünk, vigyázunk-e vagy tőlünk magunkat. Isten gondviselését sokszor megélttem. Voltam t-fuszban, nagy fejfejjel, de a koponyaléket nem hagytam - nem dinnye az -, inkább borogatást káromoztam.

Nagy élmény volt számomra megtapasztalni Erzsébetnél a szellemi frissességét, vidámságát. Bár csak mindannyian hasonló állapotban lennénk meg az idős kort!

Á

Csak a Léleki